

Arrest

nr. 295 337 van 11 oktober 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat P. VANCRAEYNES en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 22 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 24 augustus 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 18 november 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Jij, A. W., verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in het dorp Pirakhel (district Khogyani, provincie Nangarhar). Je bent 17 jaar oud in augustus 2022. Je woonde van je geboorte tot je vertrek uit Afghanistan in Pirakhel, samen met je beide ouders, je 2 zussen en je broer. Je vader had een voedingswinkel in Pirakhel. Jij bent nooit naar school gegaan, maar volgde wel sporadisch religieuze lessen in de dorpsmoskee, bij Qari Abdulrahim.

In het najaar van 2019 vonden gevechten plaats tussen de overheidstroepen, die op een uur van je huis verwijderd een checkpoint hadden, en de taliban. Je vader werd tijdens die gevechten gebeld door de overheidstroepen uit het checkpoint. Ze vroegen om voedsel te brengen naar het checkpoint, omdat ze zonder voedsel zaten en de wegen afgesloten waren. Je vader weigerde aanvankelijk, maar hij werd vervolgens nog gebeld vanuit het checkpoint. Je vader werd verteld dat ze zouden verhongeren in het checkpoint als hij geen voedsel bracht. Je vader ging akkoord, en stuurde jou op pad om eten te brengen. Je ging 2 of 3 keer voedsel brengen.

Na de gevechten, waarbij de taliban gevoelige verliezen leden, kwamen talibanleden 's nachts naar je huis. Deze talibanleden kwamen niet uit je dorp, maar uit een andere streek van Khogyani. Ze vroegen aan je vader naar jou. Ze beschuldigden je van spionage voor de overheidstroepen. Er was immers een huis in het dorp, waar talibanleden 's nachts samenkwamen, aangevallen door de overheid. De taliban had gezien dat jij eten naar het checkpoint had gebracht, en zei dat jij hun locatie moest hebben verraden aan de overheidstroepen.

Hoewel je die nacht thuis was loog je vader tegen de taliban, zeggende dat je bij je oom langs moederszijde verbleef. Toen de taliban vervolgens vroeg waar het huis van je oom langs moederszijde was, zei je vader dat hij dat niet wist. Voor ze vertrokken sloegen de taliban je vader, omdat hij eten had gegeven aan de overheidstroepen in het checkpoint. In de vroege ochtend na het nachtelijke bezoek van de taliban droeg je vader je op om naar het huis van je oom langs moederszijde te gaan. De taliban kwam diezelfde ochtend weer naar je huis, waarbij ze weer vroegen waar je was. Je vader zei dat je nog niet terug was van bij je oom langs moederszijde. Wederom loste je vader niets over de locatie van het huis van je oom langs moederszijde.

Je verbleef zo'n 10-15 dagen bij je oom langs moederszijde, in de hoop dat de problemen opgelost zouden worden. De taliban kwam nog meermaals naar je huis, waarbij ze nog vroegen naar jouw verblijfplaats. Je vader werd daarbij nog geslagen, maar hij loste nooit de locatie van het huis van je oom langs moederszijde. Toen duidelijk werd dat de problemen met de taliban niet opgelost raakten, werd je het land uitgestuurd. Je vertrok in het najaar van 2019 uit Afghanistan en bereikte op 21 december 2020 België, via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. Je diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 22 december 2020.

De taliban bleven naar jou op zoek, en bezochten in het kader van die zoektocht nog vaak jouw huis. Na jouw aankomst in België werd de winkel van je vader afgebrand door de taliban, omdat je vader jou niet voor hen kon vinden. Sindsdien werkt jouw vader als landbouwer.

Ter ondersteuning van je asielrelaas legde je volgend document neer: een kopie van je taskara.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat je doorheen jouw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan jouw problemen met de taliban.

Jouw problemen zijn begonnen, omdat je eten had gebracht naar het nabijgelegen checkpoint van het leger. Kort nadat je dat had gedaan werd een huis waar de taliban in het geheim samenkwamen

aangevallen. Omdat de taliban jou eten naar het checkpoint hadden zien brengen, beslisten ze dat jij hen ook verteld had over dat huis, en dat het dus op basis van jouw informatie was dat het talibanhuis werd aangevallen en er talibanleden waren omgekomen (NPO, P.9-10). De taliban gingen vervolgens naar jou op zoek. Hoewel die zoektocht van de taliban intensief was, was ze tevens bijzonder onsuccesvol. Nadat de taliban jou als schuldige hadden aangeduid kwamen ze op een nacht naar jouw huis om jou te zoeken, maar je vader wist hen te misleiden: "Mijn vader had gezegd dat ik niet thuis was, dat ik in het huis van mijn oom langs moederszijde was" (NPO, P.8). Daarbij wist je vader de taliban ook wijs te maken "dat hij geen contact heeft met mijn oom langs moederszijde, en dat hij niet wist waar hij verbleef" (NPO, P.10). De taliban aanvaardden die antwoorden van je vader, maar ze hadden jouw vader die nacht toch geslagen, omdat "hij eten had gegeven om naar het checkpoint te brengen" (NPO, P.15). De volgende ochtend vertrok jij heel vroeg uit je ouderlijk huis naar het huis van je oom langs moederszijde. Kort na jouw vertrek stond de taliban alweer aan de deur van jouw huis, om jou te zoeken. Je vader wist hen schijnbaar makkelijk af te houden, door eenvoudigweg te zeggen dat je nog steeds bij je oom langs moederszijde was (NPO, P.8). Jij verbleef de komende 10-15 dagen bij je oom langs moederszijde. In die periode "zijn ze nog een paar keer naar ons huis gekomen" (NPO, P.9). Echter bleef jij steeds buiten het bereik van de taliban: "Mijn vader heeft hen nooit het huis van mijn oom langs moederszijde laten zien" (NPO, P.11).

Deze verklaringen over de zoektocht van de taliban naar jou zijn volstrekt ongeloofwaardig. Deze talibanleden zouden van je vader vernomen hebben dat jij je in het huis van je oom langs moederszijde bevond, maar omdat ze "van andere plaatsen" waren wisten ze niet waar dat huis was en konden ze jou daar niet komen zoeken: "Deze talibs wisten niet veel over ons dorp en wie daar woonde" (NPO, P.10). Hoewel deze talibs "echt op zoek naar me" waren (NPO, P.10), was het blijkbaar onmogelijk voor hen om te weten te komen waar je oom langs moederszijde woonde, en beperkt hun zoektocht zich volgens jouw verklaringen tot op heden tot het lastigvallen van jouw directe familie (NPO, P.11). Jouw dorp Pirakhel krioelde van de taliban: "overal taliban, in Pirakhel"; "veel taliban daar in Pirakhel" (NPO, P.12). Er waren zoveel taliban in je dorp dat soldaten je winkel niet konden bezoeken: "Nee, ze konden niet. Er waren taliban in ons dorp" (NPO, P.13). De talibanleden die jou echt zochten maar van buiten je dorp kwamen, hadden dus duidelijk beroep kunnen doen op hun collega's uit Pirakhel met kennis van de lokale inwoners. Dat zij in deze context het huis van je oom langs moederszijde niet wisten te vinden is dan ook volstrekt ongeloofwaardig. Dat deze talibanleden jouw vader zouden geloofd hebben dat die het huis van je oom niet wist zijn is overigens evenmin aannemelijk: jij verbleef immers telkens bij je oom langs moederszijde toen de talibanleden langs kwamen in hun zoektocht naar jou (NPO, P.10). Het is dan ook ongeloofwaardig dat de talibanleden geloofden dat jouw vader telkens geen idee had van waar zijn zoon zich eigenlijk bevond. Bovendien hadden de taliban gemakkelijk je vader kunnen aansporen om via je moeder, jou of andere familieleden de locatie van het huis van je oom langs moederszijde te bekomen. Het is tegenstrijdig dat de taliban zich enerzijds permitteerde jouw vader te slaan omwille van het eten dat hij aan soldaten liet leveren, maar dat zij anderzijds het adres van je oom langs moederszijde niet konden bekomen.

Het is daarnaast ook onduidelijk waarom de taliban er op basis van jouw leveringen van het voedsel van je vader zijn winkel aan het checkpoint zeker van was dat je een spion was die de locatie van hun geheime bijeenkomstplaats had verklapt. Enerzijds was de taliban er duidelijk van overtuigd dat het een goed bewaard geheim was dat zij samenkwamen in dat specifieke huis: "Ze zeiden dat niemand wist over onze plaatsen in dit dorp" (NPO, P.8). Hoewel "de taliban had gezegd dat over deze plaats niemand wist", beslisten zij toch dat jij schuldig was aan spionage, omdat zij wisten dat jij "naar die checkpoint was gegaan, en hen zeker had verwittigd over die plaats" (NPO, P.10). Dat huis van de taliban lag echter dichtbij de winkel van jouw vader, maar lag niet tussen de winkel en het checkpoint (NPO, P.15). Aldus passeerde je niet langs het huis van de taliban toen je naar het checkpoint ging met het voedsel van de winkel. Toch beschuldigden ze enkel jou er van "een spion te zijn, omdat er anders niemand wist over deze plaats" (NPO, P.9). Waarom de taliban dacht dat jij wel op de hoogte was van hun huis is echter volstrekt onduidelijk. Dat de winkel van jouw vader dichtbij dat huis lag is allesbehalve een verklaring, aangezien er daar ook klanten over de vloer kwamen die even goed iets hadden kunnen opmerken. Dat de taliban zich zo fixeerde op jou en jou er halsstarrig en verkeerdelijk van beschuldigde tegen hen te spioneren is dan ook niet aannemelijk.

Volgens jou dacht de taliban dat jij, gezien je hulpverlening aan de soldaten in het checkpoint, "misschien ideologisch medestander van hen was, en dat ik hen dan ook misschien de locatie had meegegeven van de taliban" (NPO, P.14). Echter wist de taliban dat het voedsel dat jij naar het checkpoint had gebracht afkomstig was van de winkel van je vader: om die reden hadden ze hem immers geslagen (zie supra). Het is dan ook niet aannemelijk dat de taliban er zo zeker van zijn dat jij een spion bent, en dat ze je vader daar geenszins van verdenken. Het was immers duidelijk voor de taliban dat het eten in opdracht van jouw vader naar het checkpoint was gestuurd, en je vader dus eerder dan jij een ideologisch medestander van de overheid was. Je verklaarde dat als volgt: "Waarschijnlijk hebben ze gedacht dat ik de enige

persoon was die naar de checkpoint ging en dat ik daarom spionage had gepleegd" (NPO, P.14). Toen je werd gevraagd waarom de taliban daar zo zeker van was, en waarom de locatie van hun huis niet per telefoon had kunnen doorgegeven worden, bleef je het CGVS een antwoord schuldig: "Wel, dat weet ik niet" (NPO, P.14). Dat de taliban, louter op basis van jouw leveringen van eten aan het checkpoint, dermate zeker zijn van jouw spionageactiviteiten en daar halsstarrig aan vasthouden, is allesbehalve overtuigend. Deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van je asielrelaas verder.

Nadat de taliban je vader duidelijk hadden gemaakt dat ze je beschuldigden van spionage, ben jij nog "10 tot 15 dagen" (NPO, P.8) bij je oom langs moederszijde gebleven: "We dachten misschien dat ik gewoon bij mijn oom kon blijven terwijl het probleem zou opgelost worden" (NPO, P.9). In die periode "zijn ze nog een paar keer naar ons huis gekomen" (NPO, P.9). Die bezoeken van de taliban waren uitgelezen kansen om duidelijkheid te scheppen en de lucht te klaren tussen jou en de taliban, "maar dat lukte ons niet" (NPO, P.9). Desgevraagd bleek echter dat jouw familie helemaal niets had ondernomen om de taliban van jouw onschuld te overtuigen. Jouw vader had hen gewoon verteld "dat ik niets had gedaan, dat ik niets wist over die zaken" en "dat ik gewoon de voeding naar het checkpoint had gebracht" (NPO, P.9). Er was echter geen sprake van een daadwerkelijke poging om je onschuld te bewijzen. Het is weinig overtuigend dat je familie je nog bij je oom liet blijven in de hoop dat je problemen opgelost zouden worden, maar dat er geen stappen werden ondernomen om die problemen op te lossen.

Ook na je vertrek bleef de taliban overtuigd van je spionage, en dit tot op heden: "Ze vallen mijn vader nog steeds lastig, en ze vragen nog naar mij" (NPO, P.11). Die voortdurende interacties tussen de taliban en je vader beschreef je als volgt: "Ze bedreigen altijd mijn vader, en ze vragen hem om mij te vinden voor hen. Maar mijn vader zegt altijd dat ik niet meer in Afghanistan ben" (NPO, P.11). Daarbij impliceerde je nog dat de taliban het huis van je oom langs moederszijde tot op heden niet weet zijn: "Maar mijn vader heeft hen nooit het huis van mijn oom langs moederszijde laten zien" (NPO, P.11). Deze verklaringen kunnen allerm minst ernstig genomen worden. Dat de taliban jou tot bijna 3 jaar na de aanval op hun huis nog steeds zouden zoeken, zonder enige vooruitgang te boeken of andere zoekmethodes te hanteren, is immers allesbehalve geloofwaardig. Hoewel deze zoektocht nog steeds op dezelfde wijze als voordien verder zou gaan, brandde de taliban wel de winkel van je vader af, nadat je al zo'n 4-5 maanden in België was (NPO, P.5). De timing van dat vermeende voorval is echter opvallend. Immers was je toen al 1 à 1,5 jaar uit Afghanistan vertrokken. Waarom de agressie van de taliban zo lang na je vertrek op dergelijke wijze escaleerde, is volstrekt onduidelijk. Dat de zoektocht van de taliban daarna echter weer verviel in dezelfde vragen en antwoorden tussen de taliban en je vader is wederom volstrekt ongeloofwaardig.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Het door jou neergelegde document kan deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Jouw taskara heeft slechts betrekking op je identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke

collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khogyani, Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over

elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de *Integrated Food Security Phase Classification*, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het

gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari)

[publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van

humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf

in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van "nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur".

Vooreerst geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen.

Verder zet verzoeker op theoretische wijze een vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering uiteen.

Voorts bespreekt verzoeker op omvattende wijze het toekennen van de subsidiaire bescherming. Hij wijst hierbij afzonderlijk op de veiligheidssituatie en de humanitaire en de socio-economische situatie in Afghanistan.

Doorheen zijn verzoekschrift refereert verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, rechtsleer, persartikels, notities van zijn persoonlijk onderhoud, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt er in de inventaris gewezen op volgende stukken:

"Stuk 3 :US ARMY, January 3rd 2014, available at Afghan National Security Forces prepare for upcoming elections | Article | The United States Army

Stuk 4 : COI 30 Augsut 2020, available at afgh1121.pdf (fln.dk)

Stuk 5 : EASO country guidance Afghanistan 2021, available in https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf

Stuk 6 : EASO security report Afghanistan 2018 available in <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/afghanistan-securitysituation-2018.pdf>

Stuk 7 : COI September 2021, available in EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, beschikbaar op <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>

Stuk 8 : UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 30 augustus 2019, available at: <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>

Stuk 9 : EUAA, Afghanistan Security Situation, août 2022, available at : https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_afghanistan_security_situation_20220823.pdf

Stuk 10 : Amnesty International, Afghanistan: The Rule of Taliban: A year of violence, impunity and false promises, 15 août 2022, available at : <https://www.amnesty.org/en/documents/asa11/5914/2022/en/#:~:text=It%20is%20a%20compilation%20of,been%20violated%20by%20the%20Taliban.>

Stuk 11 : UNOCHA, Afghanistan: Humanitarian Response Plan 2022, 11 January 2022, pp. 78-79, file:///C:/Users/pccab/Downloads/afghanistan-humanitarianresponse-plan-2022.pdf

Stuk 12 : Report of the Secretary-General on The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, A/77/340-S/2022/692, 14 septembre 2022, available at : https://unama.unmissions.org/sites/default/files/220914_sg_report_on_afghanistan_s.2022.485.pdf

Stuk 13 : Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan, A/HRC/51/6, 9 septembre 2022, available at <https://www.ohchr.org/en/documents/country-reports/ahrc516-situationhuman-rights-afghanistan-report-special-rapporteur>.

Stuk 14 : IRC, « Crisis in Afghanistan: Unprecedented hunger after the conflict », 7 january 2022, available at <https://www.rescue.org/article/crisis-afghanistanunprecedented-hunger-after-conflict>

Stuk 15 : Human Rights Watch, "Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis", 17 mars 2022, available at <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-address-afghanistanshunger-crisis>

Stuk 16 : UNFPA, UNFPA Afghanistan – Humanitarian Appeal 2022, 2022, available at https://www.unfpa.org/sites/default/files/resourcepdf/HRP2022_Afghanistan.pdf

Stuk 17 : ONU Info, "Afghanistan : face à la crise humanitaire, l'ONU pour un retour de l'aide au développement", 29 août 2022, available at <https://news.un.org/fr/story/2022/08/1126142>.

Stuk 18 : UNHCR, Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan, février 2022, disponible en ligne sur <https://www.refworld.org/pdfid/61d851cd4.pdf>

Stuk 19 : ACLED and APW, Tracking Disorder During Taliban Rule in Afghanistan, A Joint ACLED and APW Report, April 2022 https://acleddata.com/acleddatanew/wpcontent/uploads/2022/04/ACLED_APW_JointReport_Tracking-DisorderDuring-Taliban-Rule-in-Afghanistan_WebFin2022.pdf

Stuk 20 : Amnesty International, Human Rights in Asia-Pacific; Review of 2019 -Afghanistan, 30 janvier 2020: www.amnesty.org/en/countries/asia-and-thepacific/afghanistan/report-afghanistan/

Stuk 21 : Map of DOSARAKA BAZAR, WAZIR village".

Stuk 21 werd eveneens toegevoegd aan het verzoekschrift.

2.2.2. Op 19 september 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.

2.2.3. Verzoeker brengt op 22 september 2023 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- foto's betreffende zijn activiteiten bij de vzw Passages AMO;
- een attest van 31 mei 2023 inzake zijn deelname aan de IDO-project;
- een eindrapport van juli 2023 betreffende het IDO-project;
- een getuigenverklaring van 9 juni 2023 van een leerkracht Frans;
- een brief van 5 augustus 2023 van een voormalige leerkracht;
- een verklaring van een coördinator van het Rode Kruis te Jambes.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals

met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”
Verzoeker laat deze motieven ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat hij door hen verdacht wordt van spionage.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.5.2. Vooreerst motiveert de commissaris-generaal terdege:

“Jouw problemen zijn begonnen, omdat je eten had gebracht naar het nabijgelegen checkpoint van het leger. Kort nadat je dat had gedaan werd een huis waar de taliban in het geheim samenkwamen aangevallen. Omdat de taliban jou eten naar het checkpoint hadden zien brengen, beslisten ze dat jij hen ook verteld had over dat huis, en dat het dus op basis van jouw informatie was dat het talibanhuis werd aangevallen en er talibanleden waren omgekomen (NPO, P.9-10). De taliban gingen vervolgens naar jou op zoek. Hoewel die zoektocht van de taliban intensief was, was ze tevens bijzonder onsuccesvol. Nadat de taliban jou als schuldige hadden aangeduid kwamen ze op een nacht naar jouw huis om jou te zoeken, maar je vader wist hen te misleiden: “Mijn vader had gezegd dat ik niet thuis was, dat ik in het huis van mijn oom langs moederszijde was” (NPO, P.8). Daarbij wist je vader de taliban ook wijs te maken “dat hij geen contact heeft met mijn oom langs moederszijde, en dat hij niet wist waar hij verbleef” (NPO, P.10). De taliban aanvaardden die antwoorden van je vader, maar ze hadden jouw vader die nacht toch geslagen, omdat “hij eten had gegeven om naar het checkpoint te brengen” (NPO, P.15). De volgende ochtend vertrok jij heel vroeg uit je ouderlijk huis naar het huis van je oom langs moederszijde. Kort na jouw vertrek stond de taliban alweer aan de deur van jouw huis, om jou te zoeken. Je vader wist hen schijnbaar makkelijk af te houden, door eenvoudigweg te zeggen dat je nog steeds bij je oom langs moederszijde was (NPO, P.8). Jij verbleef de komende 10-15 dagen bij je oom langs moederszijde. In die periode “zijn ze nog een paar keer naar ons huis gekomen” (NPO, P.9). Echter bleef jij steeds buiten het bereik van de taliban: “Mijn vader heeft hen nooit het huis van mijn oom langs moederszijde laten zien” (NPO, P.11).

Deze verklaringen over de zoektocht van de taliban naar jou zijn volstrekt ongeloofwaardig. Deze talibanleden zouden van je vader vernomen hebben dat jij je in het huis van je oom langs moederszijde bevond, maar omdat ze “van andere plaatsen” waren wisten ze niet waar dat huis was en konden ze jou daar niet komen zoeken: “Deze talibs wisten niet veel over ons dorp en wie daar woonde” (NPO, P.10). Hoewel deze talibs “echt op zoek naar me” waren (NPO, P.10), was het blijkbaar onmogelijk voor hen om te weten te komen waar je oom langs moederszijde woonde, en beperkt hun zoektocht zich volgens jouw verklaringen tot op heden tot het lastigvallen van jouw directe familie (NPO, P.11). Jouw dorp Pirakhel krioelde van de taliban: “overal taliban, in Pirakhel”; “veel taliban daar in Pirakhel” (NPO, P.12). Er waren zoveel taliban in je dorp dat soldaten je winkel niet konden bezoeken: “Nee, ze konden niet. Er waren taliban in ons dorp” (NPO, P.13). De talibanleden die jou echt zochten maar van buiten je dorp kwamen, hadden dus duidelijk beroep kunnen doen op hun collega's uit Pirakhel met kennis van de lokale inwoners. Dat zij in deze context het huis van je oom langs moederszijde niet wisten te vinden is dan ook volstrekt ongeloofwaardig. Dat deze talibanleden jouw vader zouden geloofd hebben dat die het huis van je oom niet wist zijn is overigens evenmin aannemelijk: jij verbleef immers telkens bij je oom langs moederszijde toen de talibanleden langs kwamen in hun zoektocht naar jou (NPO, P.10). Het is dan ook ongeloofwaardig dat de talibanleden geloofden dat jouw vader telkens geen idee had van waar zijn zoon zich eigenlijk bevond. Bovendien hadden de taliban gemakkelijk je vader kunnen aansporen om via je moeder, jou of andere familieleden de locatie van het huis van je oom langs moederszijde te bekomen. Het is tegenstrijdig dat de taliban zich enerzijds permitteerde jouw vader te slaan omwille van het eten dat

hij aan soldaten liet leveren, maar dat zij anderzijds het adres van je oom langs moederszijde niet konden bekomen.”

Verzoeker betoogt dat verweerder hem tijdens het persoonlijk onderhoud echter niet heeft gevraagd naar de plaats van het huis van zijn tante en hem slechts bij aanvang van het persoonlijk onderhoud heeft gevraagd of al zijn familie in Pira Khel woonde hetgeen hij ook bevestigd heeft. Verzoeker stelt dat indien verweerder hem meer informatie had gevraagd, hij had kunnen weten dat het huis van zijn tante zich in de buurt van de controlepost bevond en nabij het dorp Wazir gelegen op ongeveer drie kilometer van Pira Khel. Hij verwijst naar een persartikel en stelt dat blijkt dat er controleposten zouden worden opgericht in Wazir, in het district Khogyanaï. Verzoeker meent dat de taliban in de buurt van de controleposten zeer weinig controle hadden gezien de aanwezigheid van het Afghaanse leger en verweerder negatieve conclusies trok zonder hem zelfs maar om meer informatie te vragen over waar hij zich schuilhield. Hij beklemtoont verder dat zijn raadsheer tijdens het persoonlijk onderhoud ook duidelijk heeft aangegeven dat er meer vragen gesteld moesten worden. Verzoeker vervolgt dat hij gemakkelijk aan verweerder de exacte locatie van het huis van zijn tante had kunnen vertellen wanneer er naar gevraagd zou zijn. Hij meent dat het ook niet abnormaal is dat de taliban de locatie van het huis van zijn maternale tante niet konden weten, noch aan hun collega's konden vragen die het ook niet konden weten. Verzoeker benadrukt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud evenwel heeft aangegeven dat de taliban zijn vader geslagen hebben toen deze weigerde te vertellen waar het huis van zijn maternale tante zich bevond en dat hij ook aangaf dat de taliban na zijn aankomst in België de winkel van zijn vader in brand hebben gestoken en zijn vader sindsdien op het land werkt. Verzoeker stelt dat zijn vader sindsdien het slachtoffer is geweest van represailles van de taliban omdat hij zijn zoon niet wilde uitleveren. Hij besluit dat hem geen gebrek aan geloofwaardigheid verweten kan worden.

Verzoekers betoog overtuigt allerminst daar hij louter de pertinente weigeringsmotieven bekritiseert en volhardt in zijn verklaringen zonder dienstige elementen bij te brengen die hier een ander licht op kunnen werpen. Verzoeker kan zijn onaannemelijke verklaringen geenszins verschonen door verweerder te verwijten hem niet gevraagd te hebben naar de locatie van het huis van zijn maternale oom. Verzoeker werd op het CGVS immers duidelijk gevraagd hoe de taliban niet te weten konden komen waar de broer van zijn moeder, dus de maternale oom, woont waarbij verzoeker sprak van hetzelfde dorp waarover de talibs niet veel wisten (persoonlijk onderhoud, p. 10) zodat hij thans niet plots dienstig kan voorhouden dat de reden dat de taliban dit huis van zijn oom niet konden achterhalen gelegen is in het feit dat deze zich in de buurt van een controlepost bevond. Het gegeven dat er controleposten werden opgericht nabij het dorp Wazir zoals blijkt uit het persartikel van 3 januari 2014 waardoor de taliban hierdoor volgens verzoeker zeer weinig controle hadden in dit gebied nabij het huis van de maternale oom, volstaat niet om afbreuk te doen aan bovenstaande terechte bevindingen gelet op verzoekers verklaringen op het CGVS. Bovendien maakte verzoeker tevens gewag van een controlepost op een uur verwijderd van zijn huis alwaar hij eten naar toe moest brengen zonder dat deze checkpoint eraan in de weg stond dat er zich talibanleden verscholen in een huis in het dorp zodat de Raad niet kan inzien waarom verzoeker dan zou nalaten een andere relevante controlepost dichtbij het huis van zijn oom te vermelden noch kan ingezien worden waarom de taliban niet nadere informatie zouden kunnen bekomen ongeacht deze controlepost nu verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat er veel talibanleden in het dorp waren (persoonlijk onderhoud, p.12).

Ook verzoekers betoog dat zijn advocaat op het CGVS heeft opgemerkt dat er meer vragen dienden gesteld te worden, dit overigens aangaande zijn verwestering en de schuilplaats van de taliban waar de aanval door de overheid plaatsvond (persoonlijk onderhoud, p. 16), kan voorgaande bevindingen geenszins ombuigen.

Waar verzoeker daarnaast nog aanvoert dat zijn vader werd geslagen door de taliban, zijn winkel in brand werd gestoken en hij het slachtoffer is van represailles gezien hij zoon niet wilde uitleveren moet de Raad vaststellen dat verzoeker hiermee geen ander licht kan werpen op de vaststelling dat het onaannemelijk is dat de talibanleden geloofden dat verzoekers vader telkens geen idee had van waar zijn zoon zich eigenlijk bevond, dat de taliban gemakkelijk de vader hadden kunnen aansporen om via zijn moeder, hem of andere familieleden de locatie van het huis van de oom langs moederszijde te bekomen en het tegenstrijdig is dat de taliban zich enerzijds permitteerden de vader te slaan omwille van het eten dat hij aan soldaten liet leveren, maar dat zij anderzijds het adres van de oom langs moederszijde niet konden bekomen.

Verder bemerkt verweerder op terechte wijze:

“Het is daarnaast ook onduidelijk waarom de taliban er op basis van jouw leveringen van het voedsel van je vader zijn winkel aan het checkpoint zeker van was dat je een spion was die de locatie van hun geheime bijeenkomstplaats had verklapt. Enerzijds was de taliban er duidelijk van overtuigd dat het een goed bewaard geheim was dat zij samenkwamen in dat specifieke huis: “Ze zeiden dat niemand wist over onze plaatsen in dit dorp” (NPO, P.8). Hoewel “de taliban had gezegd dat over deze plaats niemand wist”,

beslisten zij toch dat jij schuldig was aan spionage, omdat zij wisten dat jij "naar die checkpoint was gegaan, en hen zeker had verwittigd over die plaats" (NPO, P.10). Dat huis van de taliban lag echter dichtbij de winkel van jouw vader, maar lag niet tussen de winkel en het checkpoint (NPO, P.15). Aldus passeerde je niet langs het huis van de taliban toen je naar het checkpoint ging met het voedsel van de winkel. Toch beschuldigden ze enkel jou er van "een spion te zijn, omdat er anders niemand wist over deze plaats" (NPO, P.9). Waarom de taliban dacht dat jij wel op de hoogte was van hun huis is echter volstrekt onduidelijk. Dat de winkel van jouw vader dichtbij dat huis lag is allesbehalve een verklaring, aangezien er daar ook klanten over de vloer kwamen die even goed iets hadden kunnen opmerken. Dat de taliban zich zo fixeerde op jou en jou er halsstarrig en verkeerdelijk van beschuldigde tegen hen te spioneren is dan ook niet aannemelijk.

Volgens jou dacht de taliban dat jij, gezien je hulpverlening aan de soldaten in het checkpoint, "misschien ideologisch medestander van hen was, en dat ik hen dan ook misschien de locatie had meegegeven van de taliban" (NPO, P.14). Echter wist de taliban dat het voedsel dat jij naar het checkpoint had gebracht afkomstig was van de winkel van je vader: om die reden hadden ze hem immers geslagen (zie supra). Het is dan ook niet aannemelijk dat de taliban er zo zeker van zijn dat jij een spion bent, en dat ze je vader daar geenszins van verdenken. Het was immers duidelijk voor de taliban dat het eten in opdracht van jouw vader naar het checkpoint was gestuurd, en je vader dus eerder dan jij een ideologisch medestander van de overheid was. Je verklaarde dat als volgt: "Waarschijnlijk hebben ze gedacht dat ik de enige persoon was die naar de checkpoint ging en dat ik daarom spionage had gepleegd" (NPO, P.14). Toen je werd gevraagd waarom de taliban daar zo zeker van was, en waarom de locatie van hun huis niet per telefoon had kunnen doorgegeven worden, bleef je het CGVS een antwoord schuldig: "Wel, dat weet ik niet" (NPO, P.14). Dat de taliban, louter op basis van jouw leveringen van eten aan het checkpoint, dermate zeker zijn van jouw spionageactiviteiten en daar halsstarrig aan vasthouden, is allesbehalve overtuigend. Deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van je asielrelaas verder."

Verzoeker betoogt dat verweerder niet verder vraagt waarom de taliban zo zeker waren dat hij een overheidsspion was, maar alleen concludeert dat verzoeker op dit punt niet geloofwaardig is. Hij meent verder dat verweerder niet lijkt te betwisten dat hij inderdaad voedsel naar de regeringstroepen bracht. Verzoeker stelt dat hij bovendien voldoende details verstrekt om zijn relaas geloofwaardig te maken. Hij besluit dat hij het voldoende aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk voedsel naar de regeringsstrijdkrachten bracht. Verzoeker vervolgt met een theoretisch betoog en besluit dat vernoemde talrijke voorbeelden aantonen dat het loutere feit dat men gezien wordt als een aanhanger van de Afghaanse regering voldoende is om een doelwit te zijn voor aanvallen door de taliban. Voorts stelt verzoeker waar verweerder zou motiveren dat het niet geloofwaardig is dat de taliban dachten dat hij op de hoogte was van de locatie van hun schuilplaats, de winkel van zijn vader zich dichtbij die schuilplaats bevond en er echter vastgesteld dient te worden dat de klanten van de winkel geen voedsel leverden aan de Afghaanse strijdkrachten en dat er dus geen reden was om hen te verdenken. Verzoeker besluit dat zijn relaas derhalve niet ongeloofwaardig kan worden geacht.

Daar verzoeker louter volhardt in zijn verklaringen doch geen valabele elementen bijbrengt die bovenstaande terechte weigeringsmotieven kunnen ombuigen, kan hij allerminst overtuigen dat de taliban hem verdachten van spionage. Zo biedt verzoeker geen verklaring voor het feit dat de taliban zijn vader niet verdachten van spionage ondanks het zijn vader was die instemde met het leveren van voedingswaar aan de overheidstroepen. Daarenboven wijst de Raad erop dat verweerder in tegenstelling tot wat verzoeker beweert wel degelijk verdere en diepgaande vragen gesteld heeft waarom de taliban hem verdachten van spionage (persoonlijk onderhoud, p. 14).

Tot slot wordt er in de bestreden beslissing op omstandige wijze gemotiveerd:

"Nadat de taliban je vader duidelijk hadden gemaakt dat ze je beschuldigden van spionage, ben jij nog "10 tot 15 dagen" (NPO, P.8) bij je oom langs moederszijde gebleven: "We dachten misschien dat ik gewoon bij mijn oom kon blijven terwijl het probleem zou opgelost worden" (NPO, P.9). In die periode "zijn ze nog een paar keer naar ons huis gekomen" (NPO, P.9). Die bezoeken van de taliban waren uitgelezen kansen om duidelijkheid te scheppen en de lucht te klaren tussen jou en de taliban, "maar dat lukte ons niet" (NPO, P.9). Desgevraagd bleek echter dat jouw familie helemaal niets had ondernomen om de taliban van jouw onschuld te overtuigen. Jouw vader had hen gewoon verteld "dat ik niets had gedaan, dat ik niets wist over die zaken" en "dat ik gewoon de voeding naar het checkpoint had gebracht" (NPO, P.9). Er was echter geen sprake van een daadwerkelijke poging om je onschuld te bewijzen. Het is weinig overtuigend dat je familie je nog bij je oom liet blijven in de hoop dat je problemen opgelost zouden worden, maar dat er geen stappen werden ondernomen om die problemen op te lossen.

Ook na je vertrek bleef de taliban overtuigd van je spionage, en dit tot op heden: "Ze vallen mijn vader nog steeds lastig, en ze vragen nog naar mij" (NPO, P.11). Die voortdurende interacties tussen de taliban en je vader beschreef je als volgt: "Ze bedreigen altijd mijn vader, en ze vragen hem om mij te vinden voor hen. Maar mijn vader zegt altijd dat ik niet meer in Afghanistan ben" (NPO, P.11). Daarbij impliceerde je

nog dat de taliban het huis van je oom langs moederszijde tot op heden niet weet zijn: "Maar mijn vader heeft hen nooit het huis van mijn oom langs moederszijde laten zien" (NPO, P.11). Deze verklaringen kunnen allerminst ernstig genomen worden. Dat de taliban jou tot bijna 3 jaar na de aanval op hun huis nog steeds zouden zoeken, zonder enige vooruitgang te boeken of andere zoekmethodes te hanteren, is immers allesbehalve geloofwaardig. Hoewel deze zoektocht nog steeds op dezelfde wijze als voordien verder zou gaan, brandde de taliban wel de winkel van je vader af, nadat je al zo'n 4-5 maanden in België was (NPO, P.5). De timing van dat vermeende voorval is echter opvallend. Immers was je toen al 1 à 1,5 jaar uit Afghanistan vertrokken. Waarom de agressie van de taliban zo lang na je vertrek op dergelijke wijze escaleerde, is volstrekt onduidelijk. Dat de zoektocht van de taliban daarna echter weer verviel in dezelfde vragen en antwoorden tussen de taliban en je vader is wederom volstrekt ongeloofwaardig."

Verzoeker betoogt dat waar verweerder motiveert dat zijn ouders onvoldoende pogingen hebben ondernomen om zijn onschuld aan de taliban te bewijzen, dit argument slechts een waardeoordeel lijkt te zijn. Verzoeker vervolgt met een theoretisch betoog en besluit dat in toepassing van vermelde criteria de taliban over voldoende elementen beschikten om hun recht te spreken en hem als een spion te beschouwen aangezien hij door andere taliban was aangeklaagd en zij over materiële bewijzen beschikten, namelijk zijn komen en gaan bij de controlepost om de regeringstroepen te bevoorraden. Hij meent dat zijn ouders dus niets hadden kunnen doen om de onschuld van zijn zoon aan te tonen temeer daar de taliban niet worden beschouwd als actoren die op verantwoorde wijze handelen. Verzoeker stelt dat zijn ouders hebben getracht zijn onschuld aan te tonen zoals hij in zijn persoonlijk onderhoud verklaarde. Verzoeker benadrukt wederom dat waar verweerder besluit dat zijn vader onvoldoende pogingen zou hebben ondernomen om de onschuld van zijn zoon aan te tonen, dit louter een waardeoordeel is en dat het gezien de veiligheidssituatie in Afghanistan en de modus operandi van de taliban duidelijk is dat zijn ouders niets tegen de taliban hadden kunnen zeggen of op andere gedachten hadden kunnen brengen. Verzoeker besluit dat hem derhalve geen gebrek aan geloofwaardigheid verweten kan worden.

Verzoeker kan allerminst overtuigen daar hij louter de pertinente bevindingen van verweerder bekritiseert en volhardt in zijn verklaringen zonder dienstige elementen bij te brengen die hier een ander licht op kunnen werpen. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker geen afdoende verklaring kan bieden voor zijn ponering dat de taliban de winkel van zijn vader pas in brand staken nadat hij reeds één à anderhalf jaar uit Afghanistan was vertrokken.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.5.3. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de

taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd, doch uit de loutere verwijzing naar algemene informatie, het feit dat hij sinds 2020 zich in België bevindt en zijn verblijf van twee jaar in België, kan niet worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Waar verzoeker stelt Frans te kunnen spreken, in België te werken en middels zijn aanvullende nota van 22 september 2023 zijn integratie benadrukt waarbij hij getuigenverklaringen bijbrengt aangaande zijn

positief traject en bewijzen bijbrengt aangaande zijn participatie aan het IDO-project in kader waarvan hij deelgenomen heeft aan verschillende activiteiten zoals onder meer een atelier aangaande democratie en verantwoorde voeding alsook volgens verzoeker aan een opleiding aangaande onder meer seksuele ontwikkeling, merkt de Raad op dat deze elementen lovenswaardig zijn maar nog niet maken dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn *“to play the game”* of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde *‘besmet’* door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden, te meer blijkens de neergelegde stukken verzoekers deelname aan het IDO-project lijkt te kaderen binnen zijn schoolplicht en hij hier slechts mee is aangevangen enkele maanden geleden in mei 2023.

In casu kan uit de aangebrachte elementen niet worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn veertien jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij naar de madrassa ging en zijn vader hielp in diens winkel (persoonlijk onderhoud, p. 5, p. 7), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, zijn twee zussen en zijn maternale oom nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 6). Daarenboven verklaarde verzoeker nog steeds contact te hebben met zijn familie en hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud zijn familie vier à vijf dagen geleden gehoord had en hij verklaarde dat het *“goed, goed genoeg”* gaat met hen (persoonlijk onderhoud, p. 4). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6).

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.5.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, zijn twee zussen en zijn maternale oom nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 6). Daarenboven verklaarde verzoeker nog steeds contact te hebben met zijn familie en hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud zijn familie vier à vijf dagen geleden gehoord had en hij verklaarde dat het “goed, goed genoeg” gaat met hen (persoonlijk onderhoud, p. 4). Tot slot kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde dat zijn vader sinds zijn vertrek op de velden werkt en zijn maternale oom zijn reisweg regelde (persoonlijk onderhoud, p. 5; Verklaring DVZ, p. 11).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.5.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict

dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt met de verwijzing naar algemene landeninformatie in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

In zoverre in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU